

*magázom tegezlek de elhajol a lélek
vébézek ebézek nézd kicsoda gólpasz
mintha latin mondat amit csak én értek
magyarul talán így: a pmodern egy korszak*

*az emlék megtapad mint mágnesen a Váspor
és a terasz csak a múlt időkre néz
nem terem már vers sem Nemesből sem Nagyból
a dilettáns plebszet meg egye a penész*

*ubi sunt nyaraink Csempeszkopács hol van
ujjhegyed megérint de nem felel a tollszár
retinád tükrében irodalmi skizó
Flóra vagyok Labé Vas István vagy Ronsard*

Rába György

NŐI PORTRÉ

Benned az elveszett
hősnőt a kard ki kard éveket
sejtettem majd a bujdosó
a szégyellt mókusalakot
aki csak ünnepre való
röpke jelenést kaphatott
én megpróbáltam táncba vinni
a játszni mogyorótörőt
és roppant pajzs meg csupa vért
amibe kezem ütközött
vállaltam ezt a szerepet
noha nekem túl drámai
végül úgy kellett akaratlan
tragikust alakítani
pedig mi mai emberek
ellentéteinkkel vagyunk
teljesek épp jól játszani
földhöz húzó feladatunk

AZ ÍRÁSTUDÓ HALÁLA

Amikor olvasott
kalandról fölfedezésről
drámai esetekről
a valónál színesebb
igazabb tapasztalatot
véget ért a lecke
a bölcsőben nyílt párbeszédet
amiben lenyűgöző részt vett
befejezte
és most már maga is
egy legenda alakja
írógépe tolla
szövegszerkesztő gépe
kényre-kegyre közzsájra hagyta

EMILY HÚGAI

A lelke rabja amerikai
vénlány aki csak írta írta
postátlan szerenádjait
az asztalfiókjába sírva
előőrse számos szerencsés
fehérnépnek kortársaimnak
sok bátrabb asszonyköltőnek leánynak
párkapcsolat magasztalóinak
gondot örömet a színtérre szánnak
öntudatos tolmácsai
gyermekkertészetnek kalandnak
béklyós korok korlátain
láboltatok libbentetek keresztül
kórusban a szégyen szemérem
test és tudat rejtélye seregestül
az embersors más oldalának
ismerői nektek megköszönöm
kiket kőfejtő század edzett
és írástudás fennsíkjairól
nyitott panorámát a férfinemnek

Gergely Ágnes

BALLADA

A szárnyatlanság kínjait
az ember érzi csak.
A madár nem bújtatja el
múltját a kút alatt,
az erdő ég, fölébe száll,
a füstöt éli át,
nem az erdőhalált és nem
a pernye bánatát.

A délibáb kockázatát
az ember látja csak.
A menhireket átfogják
a kultikus szavak,
rezegteti a szél, a nap,
ki prófétálni jött,
de mozdulatlan a világ
a hosszú kő mögött.

A rémület szünetjelét
az ember hallja csak.
A hold a tengervízre lép,
a víz a partra csap,
a kocsmahős viccet mesél,
mindig ez itt a jel,
s az ismeretlen katonát
varjak kísérik el.

Darvasi László

HA WANGER FERDÉBEN TARTOTTA VOLNA

Nem emlékezett rá, hogyan történt. Szúrós szag terjengett, valami égett, hús sült, és olyan volt, mintha filmet látna. Mindenütt roncsok, a teste kicsavarva, tehetetlenül hevert, talán égett az oldala. Rovar zümmögött az arcánál, zúgott az ég halkán, távolról, egészen kék volt. Valami történt. Nem tudta, mi történt. Melege volt, a rovar zümmö-